

De baron de Dyhern.

<https://hdl.handle.net/1874/356296>

gel.

(8)

DE BARON DE DYHERN.

Indien gij niet wordt gelijk de kinderkens,
gij zult het Koningrijk Gods geenszins ingaan.

Onder de vele te *Frankfort aan den Main* binnengebragte gekwetsten, na den bloedigen veldslag, die den 13^{den} April 1759 bij *Bergen* plaats had, bevond zich ook de Baron DE DYHERN, Luitenant-Generaal in dienst van den Koning van *Polen*, Keurvorst van *Saxen*, en ingelijfd bij de verbondene troepen van het Fransche leger. Hij stierf eenige weken daarna, 49 jaar oud zijnde, aan de gevolgen van de gevaarlijke wonden die hij op het slagveld bekomen had.

Niet alleen de voornaamste Officieren, maar ook de bekwaamste Staatslieden, erkenden eenparig dat het vaderland in den Baron DE DYHERN

een' zijner grootste mannen verloren had, die zoowel geschikt was geweest het roer van den Staat te leiden, als het bevel over het leger op zich te nemen. Hij was een groot beoefenaar der wetenschappen, vooral der nieuwere wijsbegeerte en der wiskunde. In zijne jeugd had hij zich met veel ijver op de studie der Godgeleerdheid toegelegd; maar helaas! zijn groot verstand was hem ten val geweest; hij was een volslagen deïst geworden, ja! zijn ongeloof was zoo hardnekkig dat de grootste geleerden hem niet konden overtuigen.

In zulk een' treurigen toestand bevond hij zich, toen hij op het slagveld bij *Bergen* doodelijk gewond werd; in zijne verharding wilde hij van God, Zijn woord, noch van den Heer JEZUS of zelfs van dood en eeuwigheid iets hooren; veel minder begeerde hij, dat men een geestelijke tot hem riep.

Intusschen naderde zijn einde met rassche schreden. De geneesheeren schreven hem slechts een paar dagen levens meer toe, en daar deze vreesden hem dit zelve aan te zeggen, droegen zij dit aan zijnen kamerdienaar op. Deze begaf zich dadelijk tot hem en vroeg hem, of hij het ook goed zou vinden indien er eens een leeraar bij hem kwam. Naauwelijks had hij deze woor-

den uitgesproken, of de zieke antwoordde op barschen toon, dat hij zulk slag van menschen niet van noode had; dat hij zelve wel wist wat hij te gelooven en te doen had.

Zijn kamerdienaar, een Godvreezend man, liet zich door dit antwoord niet uit het veld slaan, maar hernam op vasten toon: »mijn waarde Heer, hebt gij in al die jaren dat ik u gediend heb, mij immer ontrouw bevonden?» »Neen, nimmer,» antwoordde de zieke. »Ik zou het dan nu voor 't eerst en op eene schrikkelijke wijze zijn,» sprak de dienaar, »indien ik in den gevaarvollen toestand waarin gij verkeert, de zorg voor uwe onsterfelijke ziel verwaarloosde; ik zou dit nimmer voor God kunnen verantwoorden, noch voor u zelve, in den jongsten dag, noch voor Mevrouw uwe waardige moeder, noch voor de regtbank van mijn eigen geweten. De geneesheeren die tot heden u nog met genezing vleidden, hebben u opgegeven; niemand wilde het op zich nemen u met uwen waren toestand bekend te maken, daarom besloot ik er toe. Gij staat voor de poorten der eeuwigheid, er is geen tijd meer te verliezen; ik bid u eenen leeraar te laten komen, en toch met ernst op het heil uwer ziel bedacht te zijn.»

Men kan zich de verwondering van den zieke verbeelden, die tot hiertoe zich met de vaste hoop van eene volkomene herstelling geveleid had. Hij was eenige oogenblikken als verslagen en in zichzelf gekeerd, reikte daarop zijn' dienaar de hand toe, en bedankte hem op eene vriendelijke wijze voor dit vernieuwd bewijs zijner trouwe gehechtheid; dadelijk gaf hij bevel Ds. F. te verzoeken bij hem te komen.

De kamerdienaar van een ander voornaam Officier ging den Predikant dadelijk roepen, die het volgende omtrent zijn bezoek mededeelt:

De zieke had in het hotel »de Romeinsche Keizer" zijn intrek genomen. Toen ik kwam, had men reeds een ander vertrek voor mij in gereedheid laten brengen. Dadelijk kwam de kamerdienaar van den Generaal naar mij toe, om mij omtrent den ziekte-toestand van zijnen meester in te lichten. Hij had nog niet geëindigd met mij mede te deelen hoe het hem gelukt was, zijn meester over te halen om den leeraar bij hem te willen ontvangen, toen een Graaf, groot-Officier bij het Saxische leger, bij ons binnen trad, om mij op mijne moeilijke taak voor te bereiden; maar noch de een noch de ander had mij gezegd dat de Baron een deïst was.

Toen ik mij gereed maakte om naar den Baron te gaan, vergezeld van den Graaf en den kamerdienaar, trad een andere Graaf, die zoo even den zieke bezocht had, op mij toe, zeggende: »Hij, die den Generaal nog ten waren zegen zijn wil, mag wel een geestelijke zijn, die verstandig, ernstig en gemoedelijk is, en aangedaan met kracht uit de hoogte, dit heb ik u slechts te zeggen; maar bedenk het wel, Heer Dominé, want de Generaal leeft misschien geen tien uren meer.»

Deze woorden verbaasden mij zeer. Ik trad terug, en vroeg aan den Graaf en aan den kamerdienaar die mij vergezelden, om opheldering van deze woorden. Zij deelden mij toen mede, dat de Baron een deïst was, een verheven geest, een wijsgeer, zooveel te moeilijker tot bekeering te leiden, als hij in zijn ongeloof te meer verhard was.

Eene vrees greep mij aan, zoo als ik nog nooit in al de jaren mijner bediening ondervonden had. »Mijn God!» riep ik uit, »wat moet er dan nu gebeuren! Een deïst van de dwaling zijns wegs bekeeren, die niet meer dan weinige uren levens over heeft! En van dit kleine getal hoeveel zullen er nog van in ijhoofdigheid en doodstrijd voorbijgaan! Tot

een deïst te moeten spreken die tot heden geen' leeraar bij zich geduld heeft, en die nu zeker, enkel door vrees gedreven, er in toegestemd heeft, mij tot zich te doen roepen; tot een man die al de bronnen van zijn genie kan uitputten, om zwaarigheid op zwaarigheid te stapelen. O God! wees mijne hulpe; spreek Gij in mij, verlicht mij, leer mij verstaan wat ik doen en spreken moet; geef Gij ingang aan mijne woorden, opdat zij tot zaligheid van dezen armen ongeloofige mogen strekken. Och schenk hem toch, voor Gij hem oproept, de gezegende gave des geloofs."

Tot mijne bemoediging zeide Graaf M. dat, hoewel verscheidene geneesheeren den Generaal geen tien uren levens meer toeschreven, anderen toch zijn einde niet zóó nabij beschouwden en geloofden, dat hij nog wel een paar dagen leven kon. » En, » voegde hij er bij, » God heeft immers geen langen tijd noodig, om een zondaar te bekeeren?"

Daarop traden wij het vertrek van den zieke binnen; met een beklemd hart naderde ik tot zijne sponde, en rigtte eenige woorden tot hem, die hij zeer vriendelijk beantwoordde. Ik zeide toen dat ik vernomen had, dat hij spoedig van deze wereld scheiden zou, en daar hij mij bij

zich ontboden had, zeker om hem voor zijne laatste ure voor te bereiden, wenschte ik zonder omwegen tot dit doel met hem te spreken, en hem te vragen, » of hij voor zichzelf een helder uitzigt in de toekomst had? »

Hij beantwoordde dit bevestigend. Ik vroeg hem nu naar den grond waarop die hoop rustte?

» Ik heb in mijn leven geene misdaad, noch zonde voorbedachtelijk gepleegd; ik had even als andere menschen mijne zwakheden en gebreken, maar ik hoop op de goedertierenheid Gods . . . en op de verdiensten . . . van Zijn' Zoon . . . ik hoop dat Hij zich over mij zal ontfermen.»

Dit waren zijne eigene woorden; hij sprak ze afgebroken uit; vooral het laatste was blijkbaar niet zonder nadenken gezegd.

Ik vreesde dit antwoord te moeten mistrouwen; het eerste, betreffende zijne zonde, verraadde maar al te zeer den deïst; en het laatste aangaande den Heer JESUS, kon ik nauwelijks gelooven regt gemeend te zijn. En toch was het de aanvang des waren geloofs, dat God op eene geheel wondervolle wijze in hem werkte.

Ik zeide hem dat ik wel wilde gelooven, dat hij zich nimmer aan eene misdaad had schuldig

gemaakt, waarvoor men op het schavot komt; maar dat ik daarom nog niet overtuigd was, dat hij nimmer voorbedachtelijk gezondigd had, en dat hij misschien wel niet als misdadig had aangezien, wat in Gods heilige oogen hoogst strafwaardig was; » maar ik vrees zeer,» vervolgde ik, » dat gij misschien uw eigen stelsel van zondigen hebt, en dit dan zoo ruim neemt, dat gij daardoor de schulduitdelgende genade van onzen Heer JEZUS CHRISTUS missen kunt. Maar indien gij behouden wilt worden, dan moet gij overtuigd zijn van uwen zondigen toestand, en van de regtvaardigheid Gods. En daar gij mij gezegd hebt dat gij vertrouwt op de goedertierenheid Gods, en de verdiensten Zijns Zoons, gevoel ik mij verplicht u te vragen of dit de taal uws harten is, en of gij waarlijk overtuigd zijt, dat God een' Zoon heeft, dat die Zoon onze natuur heeft aangenomen, en onze Middelaar en Zaligmaker geworden is, dat Hij zich tot in den dood des kruises vernederd, zich gegeven heeft tot een rantsoen voor onze zonden, en ons het eeuwige leven heeft verworven?»

Hij begreep toen dat hij zich nader omtrent zijn zielstoestand moest openbaren, hetgeen hij ook niet aarzelde te doen. Hij verhaalde mij

dat hij zijne studien met nut had volbragt, en door de nieuwere wetenschap voorgelicht, zichzelf een weg tot geluk had afgebakend, daarin gelegen, om eerlijk te wandelen, ieder het zijne te geven, vertrouwend dat het hoogste Wezen de oorsprong van zijn eigen bestaan » hem dan eenmaal in zijne zalige gemeenschap zou opnemen.” » Met dit systeem,” vervolgde hij, » had ik geen Zaligmaker noodig; dus geloofde ik ook niet in JEZUS CHRISTUS; maar indien ik aanneem, dat de Schrift eene Goddelijke openbaring is, zou ik moeten erkennen dat mijn wijsgeerig stelsel onvoldoende tot zaligheid is, dat het daartoe op het geloof in JEZUS CHRISTUS aankomt, want dat het alleen door Hem is, dat men tot den Vader gaat.”

» Gij zegt daar: » Indien ik toestemde dat de Schrift eene Goddelijke openbaring is; liever vernam ik van u: ik ben overtuigd dat de Schrift eene Goddelijke openbaring is.”

» O God!” riep hij uit den grond zijns harten, » schenk mij de genade dat ik het mag betuigen.”

In het bestuur der zielekranken, heb ik mij ten regel gesteld om Gods Geest niet vooruit te loopen, maar liever te trachten zijne leiding op te merken, en die te volgen. Ik wenschte

hierin ook nu getrouw te blijven. Bespeurende dat God, in plaats van den zieke langs den meer gewonen weg van verstandsovertuiging, integendeel hem als een toonbeeld zijner vrije genade tot het geloove bragt, wilde ik met hem den gewonen weg van betoogen en bewijzen ook niet inslaan. Evenwel wilde ik hem niet verbergen, dat er voldoende gronden waren om de Goddelijkheid van het Christendom te staven: dit zou onvoorzigtig geweest zijn, daar hij met zulk een helder doordringend verstand begaafd was. »Mijnheer,» zeide ik, »van ganscher harte zou ik wenschen, dat uw einde niet zoo nabij was; ik zou u dan de waarheid des Christendoms regelmatig kunnen uitéén zetten. Eenige jaren geleden stierf hier de Baron DE VINFELS, die, even als gij, een deïst was. God gaf hem in Zijne ontferming een lang ziekbed, zoodat ik met hem een volledig onderzoek der Christelijke waarheden heb kunnen houden. De Heilige Geest werkte in Hem een opregt berouw en een waarachtig geloof, zoodat hij zijn leven met vreugde eindigde, wetende dat Hij voor God geregtvaardigd was, door de verdiensten en gerechtigheid van onzen Goddelijken Zaligmaker. Het verhaal van zijne bekeering is kortelijk opgeteekend en in 't licht gegeven, ik

wenschte dat wij den tijd hadden om er u wat uit voor te lezen."

De zieke viel mij in de rede, zeggende dat de Baron DE VINFELS een landsman van hem geweest was, en dat hij hem bijzonder gekend had; hij verlangde zeer het verhaal waarvan ik sprak te lezen, ja, bad mij dringend hem, wanneer ik in den namiddag terug kwam, het voornaamste er van voor te lezen.

Ik beloofde hem dit, maar voegde er bij dat ik echter niet genegen was met hem denzelfden weg te volgen, daar hem zoo weinig tijd meer overig bleef. »Het geloof," sprak ik, »is eene gave Gods, dit is ook het eenige wat een arm zondaar behoeft; vraagt hij er om dan verkrijgt hij het zeker, en meer is er niet noodig om behouden te worden."

Naauwelijks had ik deze woorden uitgesproken, of hij nam zijne muts van het hoofd, hief zijne handen en oogen ten hemel, en riep uit: »O almachtig God! ik ben een arm, ellendig zondaar; ik verdien niets dan dood en verdoemenis. Maar Heere JESUS, eeuwige Zoon Gods, Gij zijt waarlijk voor mijne zonden gestorven, en door U alleen kan ik behouden worden; geef mij dit geloof waarom ik u vraag, en wil het in mijn hart versterken. Amen."

Zijne zwakheid belette hem voort te gaan. Zieh tot mij wendende, vroeg hij mij » of dat tot zijne zaligheid genoegzaam was.” — » Indien dit de opregte bede uws harten is, is het geheel voldoende om op de vervulling van Gods beloften te hopen.” Hij betuigde zijne blijdschap zeggende: » Ik vertrouw dat het in opregtheid is, en ik hoop dat het bij toeneming zoo zijn zal. Och! laten wij ons vereenigen, om het te zamen van God te vragen.”

Ik stelde hem echter voor, mij eenigen tijd in de belendende kamer te verwijderen, ten einde hij wat zoude kunnen uitrusten, maar beloofde hem zoodra hij mij liet roepen terug te zullen komen: zijn ligchaam en geest was te zwak om de vermoeijenis van een lang onderhoud te kunnen wederstaan; daarenboven wilde ik wel eens beproeven, of hij waarlijk begeerte had nader met mij te spreken. — Hij nam mijn aanbod aan.

De kamer uitgaande, ontmoette ik denzelfden Graaf, die de hier boven medegedeelde merkwaardige woorden tot mij gerigt had; ik volgde hem in zijne kamer, en verhaalde hem hoe ik den zieke gevonden had. Met vreugdetranen dankte en prees hij den Heer JESUS, voor de wondervolle genade die Hij aan den Generaal

bewezen had. Ik had naauwelijks uitgesproken, toen de zieke mij weder tot zich liet roepen. Oogen en handen waren biddende ten hemel geheven, hij was geheel bezig met den Heer JEZUS, ja! met den Heer JEZUS alleen. Ik herinnerde hem nog eenige bijbelplaatsen over het geloof in den Zaligmaker, die hem zichtbaar genoeg deden en die hij beantwoordde met eenige schoone verzen uit gezangen over de verzoening van CHRISTUS, waarna hij zijn hart weder in gebed en dankzegging uitstorte. Hij was vol van de genade van den Heer JEZUS; en wilde niets dan van dien Redder en dien gekruist weten: zoo sprak hij en zoo bad hij. Op eens riep hij uit: » Ik weet niet meer waar ik ben; in mijn leven heb ik zoo groote verandering niet ondervonden; ik kan den Heer JEZUS beminnen, ik kan gelooven in Hem dien ik vroeger verwierp, ik ongelukkige dwaas! O! mijn JEZUS, mijn getrouwe Zaligmaker, wat zijn Uwe ontfermingen oneindig!” — Zijne woorden waren afgebroken, hij kon niet meer uiten. Ware hij niet door zijne hooggaande zwakte daarin verhinderd geweest, men zou een stroom van Godverheerlijking tot lof en roem van Zijnen aanbiddelijken Zaligmaker uit zijn mond gehoord hebben. Mijn hart zonk weg bij de aan-

schouwing hoe dit verloren schaap was wedergevonden; en hoe de goede Herder het als op zijne schouders gelegd en in grazige weide en aan stille wateren had geleid. Van uur tot uur kon men hier als 't ware wasdom aanschouwen, zoo van geloof als van licht en leven. In langen tijd had ik in mijne bediening niet zoo veel stof tot blijdschap gehad. Alleen de vrees om de zwakte van dezen nieuwgeborene te vermeerderen, kon mij doen besluiten mij van zijne sponde te verwijderen; ik verliet hem dan voor eenige oogenblikken.

Naauwelijks had ik een eenvoudig middagmaal gebruikt, of ik werd weder verzocht bij hem te komen. Dadelijk spoede ik er heen. Hij ontving mij als een broeder, wij gevoelden ons als leden van denzelfden Heer geestelijk vereenigd; het was als of wij elkander reeds jaren als kinderen Gods gekend hadden. Hij was gedurig biddende, en wel verre van zich voor de hem omringende Officiëren te schamen, sprak hij gestadig met eene beminnelijke openhartigheid van zijnen Verlosser, van de genade des Vaders die Zijn' Zoon voor ons geschonken had, en van de kracht des Heiligen Geestes aan hem betoond. 's Namiddags van dienzelfden dag gaf hij zijne begeërte te kennen om het heilig avondmaal te

gebruiken; ik onderzocht toen nog eens goed de gronden waarop zijn geloof en bekeering rustten; en daar zijne antwoorden allezins voldoende waren, vond ik geene vrijheid hem deze begeerte te onthouden; hij gebruikte het plegtig met veel vreugde en dankzegging. Daarna bezocht ik hem gedurig, na dat zijn toestand dit toeliet. Hij bleef in dezelfde gemoedsstemming.

Des avonds van dezen eersten dag verzocht hij mij dringend, dat ik hem toch in zijne laatste ure mogt nabij blijven, en hem niet verlaten voor dat zijne ziel in de ruste was ingegaan. Ik beloofde hem dat ik, zoowel des nachts als op den dag, zoodra hij mij liet ontbieden, tot hem komen zou; hierover betuigde hij zijne dankbaarheid. Dien nacht liet hij mij niet roepen; maar den volgenden morgen liet hij mij reeds vroeg weten, dat hij zeer naar mij verlangde. Toen ik het hôtel binnentrad, sprak ik eerst met zijn kamerdienaar. Deze deelde mij mede dat de zieke een paar uren goed gerust had, en dat hij zich daarna in het gebed gesterkt en zonder ophouden met den Heer JESUS en de door Hem verworvene verlossing bezig geweest was; daarna was hij een weinig ijlen-
 geweest, maar ook daarin sprak hij steeds van zijnen Zaligmaker en ook van u, en dankte God

die u tot hem gezonden had; weder tot zich zelve gekomen zijnde, had hij al zijne bedienden gelast u te verzoeken toch aan zijne moeder te schrijven, dat hij als een waarachtig Christen gestorven was; daarna had hij aan al de Officieren opgedragen dit zelfde van hem aan het hof en aan al zijne vrienden en bekenden mede te deelen.

Met blijdschap vernam ik dat hij den nacht biddende en werkzaam in het geloof had doorgebracht. Toen ik binnentrad ontving hij mij zeer hartelijk. Na eenige stichtelijke woorden gesproken te hebben, vroeg ik hem of hij nu waarlijk rust voor zijne ziel bij den Heer JESUS gevonden had. » Daarvan ben ik zeker, » antwoorde hij mij, » maar ik heb van morgen iets ondervonden dat ik niet beschrijven kan; nu echter is het, Gode zij dank! voorbij, en het is mij genoeg JESUS gevonden te hebben, mijn dierbaren Zaligmaker, en Zijne genade. » Hij had geen kracht om meer te uiten. Ik bemerkte uit deze woorden dat God hem zijne diepe ellende meer van nabij had doen zien, om zijn geloof in de smeltkroes der beproeving te louteren. Eindelijk vroeg ik hem, » is uw geloofsoog op JESUS niet verduisterd of verward sinds gisteren? Neen! zeide hij, het is niet verduisterd,

of verward; er komt zelfs geen de minste twijfel in mijne ziel op. Het is mij of ik nooit getwijfeld en van mijne kindsheid af geloofd heb. En dat heb ik alleen aan de groote ontferming van den Heer JEZUS over mij arme zondaar te danken."

Ik deed toen een dankzeggend gebed en herinnerde hem eenige schoone gedeelten der Heilige Schrift, en eenige kernachtige gezangen op zijnen toestand toepasselijk. Hier had hij blijkbaar veel aan. Hij verzocht mij aan zijne moeder te schrijven, dat hij deze wereld in het vaste geloof op den Heer JEZUS verliet.

Intusschen werd ik geroepen bij iemand die een aanval van beroerte gekregen had. De Generaal door medelijden getroffen, smeekte mij er mij dadelijk heen te begeven, maar toch zoodra haren toestand het toeliet tot hem weder te keeren; deze omstandigheid bewees mij de echtheid van zijn geloof, daar het zich in de liefde openbaarde.

In de vlugtige, korte maar herhaalde bezoeken, die ik hem deze twee dagen bracht, vond ik hem altijd onvermoeid in gebed, dankzegging en geloofsbetuiging. Toen hij zijn einde voelde naderen, liet hij mij verzoeken ten spoedigste te komen: ik vond hem in doodstrijd. Zijne

ijlhoofdigheid verhinderde hem zegen van mijne toespraak te hebben; ik vergenoegde mij dan met voor hem te bidden en voor het aanzienlijk gezelschap daar tegenwoordig; ik leidde vervolgens de handen op hem, om hem te zegenen; en nadat ik de laatste woorden had uitgesproken sliep hij zachtkens in. Een Prins van koninklijken bloede, die tot in zijne laatste oogenblikken bij hem gebleven was, en verscheidene Officieren betuigden toen, door hunne droefheid en hunne tranen, de achting, liefde, en onderscheiding die zij voor den Generaal gekoesterd hadden; maar tevens ook hunne vreugde dat zij hem zoo in het geloof in den eenigen Zaligmaker hadden zien heengaan. Dadelijk na zijn overlijden schreef ik aan zijne moeder. Zonder verwijl antwoordde zij mij. — Zij is eene dame van 73 jaar, uit haar schrijven scheen het mij toe, iemand te zijn, die den Heer vreesde en met hem wandelde. In haren brief prees zij God voor de onuitsprekelijke genade aan haren zoon bewezen, en dankte God vuriglijk dat Hij hare gebeden en verzuchtingen die zij zoo dikwerf voor den troon Zijner genade had uitgestort, nu verhoord had. Voorts voegde zij er bij: » Het zaad dat toch in de jeugd in de harten gestrooid wordt, al schijnt

het ons toe dat het verstikt is, ontkiemt eenmaal wanneer het Gode behaagt er zijnen wasdom op te geven." Uit deze woorden bemerkte ik dat de Generaal in zijne kindscheit eene godsdienstige opvoeding genoten had. Verder deelde zij mij nog mede, dat zij haren geliefden zoon, bij een kort bezoek dat hij haar gebragt had, nog eens vertrouwelijk had gesproken over datgeen wat haar zoo na aan 't harte lag. Op den dag dat zij mijn brief ontvangen had, was het juist twee jaren geleden, dat hij op de aandoenlijkste wijze afscheid aan haar genomen had, zijne laatste woorden waren geweest: » Reken er vast op, moeder, ja! reken er vast op, hetgeen gij wenscht zal gebeuren, eenmaal zullen wij elkander voor Gods troon wederzien."

Hoewel de weg van bekeering in schielijke overgang van de duisternis tot het licht bij den Baron DE DYHERN, niet tot de gewone leidingen Gods behoort, zoo droeg dezelve toch al de kenmerken der echtheid; zijn diep zondaarsgevoel voor God, overtuigde hem levendig van de onvolkomenheid zijner eigene werken, hoe hij niet één gebod Gods gehouden had, en drong hem met den tollenaar uit te roepen: » O God! wees mij zondaar genadig." Luc. xviii: 13.

Hij ontving de genade om al zijn vertrouwen op de oneindige verdiensten van den Heer JEZUS te stellen, tot vergeving zijner schuld, en verzoening met God, hij mogt met PAULUS uitroepen: »gerechtvaardigd zijnde door het geloof, heb ik vrede met God door onzen Heer JEZUS CHRISTUS.» Rom. v: 1. Het was als of zijne wedergeborene ziel van uur tot uur opwies in geloof, godzaligheid en blijde hoop, en door de Goddelijke kracht des Heiligen Geestes rijpte hij, in zoo korten tijd voor den hemel.

Dit merkwaardige voorbeeld van de almachtige kracht der genade Gods kan ons bemoedigen om nooit te wanhopen, als God de verhooring der gebeden vertraagt. Hij kan ter elfder ure nog behouden. Maar zouden wij daaruit aanleiding nemen om onze bekeering tot ons sterfbed uit te stellen? Dat zij verre! wij stellen dan onze onsterfelijke ziel in een eeuwig gevaar! Zware ziekte toch kan ons ongeschikt maken om met onze eeuwige belangen werkzaam te zijn, of in één oogenblik kunnen wij van deze wereld voor onzen Regter geroepen worden, hoevelen van onze medezondaren zijn ons hier reeds tot een afschrikkend voorbeeld. Maar laten wij ons in plaats van door den schrik des Heeren, liever

door de liefde van CHRISTUS laten dringen. Hij verdient het zoo zeer, dat wij met al onze krachten en vermogens in leven en in sterven Hem willen toebehooren en voor Hem alléén leven! En voor ons zelve is het de éénige troost. Hoe vroeger wij de Zijnen zijn, hoe vroeger gelukzalig, hier hebben wij den hemel dan reeds aanvankelijk in ons hart. Bedenk dan waarde lezer, heden, op dit zelfde oogenblik wat tot uwen eeuwigen vrede dient. O! verzuim dit heden niet, het zou toch kunnen zijn dat het morgen voor u te laat was. Ach! ontvlied den regtvaardigen toorn Gods, die elken onbekeerden zondaar te wachten staat, en val den Heer JEZUS te voet, bid Hem om een waarachtig geloof, opdat Hij, die Zijne ziele tot een rantsoon gesteld heeft opdat wij het eeuwige leven zouden hebben, door Zijne genade, het éénige voorwerp onzes geloofs, en de grond onzer hope zijn moge.

GODS GENADE.

Komt prijzen wij de goedheid Gods,
 Die uit den hemel spreekt,
 En 't zondig hart, schoon hard als rots,
 Door liefdeslagen breekt.

Schoon d'Englen voor Gods zetel staan,
 Het rein gelaat gedekt,
 Toch neemt Hij kindren Adams aan,
 Schoon in zijn oog bevlekt.

God roept ze, waar, wanneer Hij wil,
 Zij allen dwalen rond;
 Maar komt hun tijd, dan staan zij stil,
 En volgen God terstond.

Dan roept een stem: Gij zondaar! hier
 Tot Mij, uw hoogste goed,
 Ik ben uw Heiland! Ik uw Heer!
 Ik wasch u in Mijn bloed.

Mijn Vader neemt in Mij, Zijn kind,
 U ook als kind'ren aan,
 En daar Hij u als Mij bemint,
 Hoe goed zal 't u dan gaan.

Geloof dan mensch! geloof in Mij,
 Geloof u zelf toch niet,
 Die mensch alleen wordt zonden vrij,
 Wien ik vergeving bied.

Gij JEZUS ! spraakt tot menig ziel
Dit hart-bekeerend woord ;
Maar ik , die ook in ADAM viel ,
Heb *ik* dit woord gehoord ?

JOHN NEWTON.

A 239 2776